

мытъ си.....пѣмахъ намѣреніе да вы откриѣхъ
всичко що ви исказахъ.....но исказахъ го и
знаете го.....и ако съмъ вы пѣкога докачила и
сьмъ вы досадила, надѣхъ ся че днешь ще мя
простите.

Рече и прострѣ рѣкѣ къмъ мене; и азъ въз-
ложихъ устнытъ си на хладнѣхъ онѣзи и мокрѣ
още отъ слзы рѣкѣ, сторими ся че снагата ми
замрътвѣ. Тогазъ тя, обърнѣ главѣ, вгледа ся въ
затъмнѣлый небосклонъ, и като слѣзваше полека
низъ стѣпалата, — рече: Хайде да си отидемъ.

Завърѣхмы ся прѣзъ другъ пѣтъ, който по-
забикаля но е по-лесенъ, безъ да си по дуамы
ни думѣ. И що да кажѣ колкото за мене? Осѣ-
щахъ че мя подозрѣвать, че всяка дума която
бы излѣзла изъ прѣлѣното ми сѣрдце разширочи-
ла бы още повече ямѣхъ. която мя раздѣля отъ
любосумнителнѣхъ и достолюбезнѣхъ онѣзи душѣ.

По благополучіе ношната тъмнина покрыва-
ше дырѣтъ на общото ни сътрясеніе. И слѣдъ ка-
то ми каза пакъ г-жа Ларокъ че ся е благода-
рила отъ тѣзи походѣ, трѣгнѣхмы си. И тя за-
глубнѣ въ размыслы, а г-жа Маргарита неви-
дима и недвижима между гѣстѣхъ тъмнотѣ въ ка-
ляскѣхъ, виждаше ся че спеше ужъ както и май-
ка ѣ; но не спеше; защото колчимъ мѣждива
нѣкоя свѣтлина падаше врѣзъ неѣ, виждахъ че
очитѣ ѣ бѣхѣ отворены и недвижимы, и че тя
умърлушена бѣше наедно съ неумолимѣтъ раз-